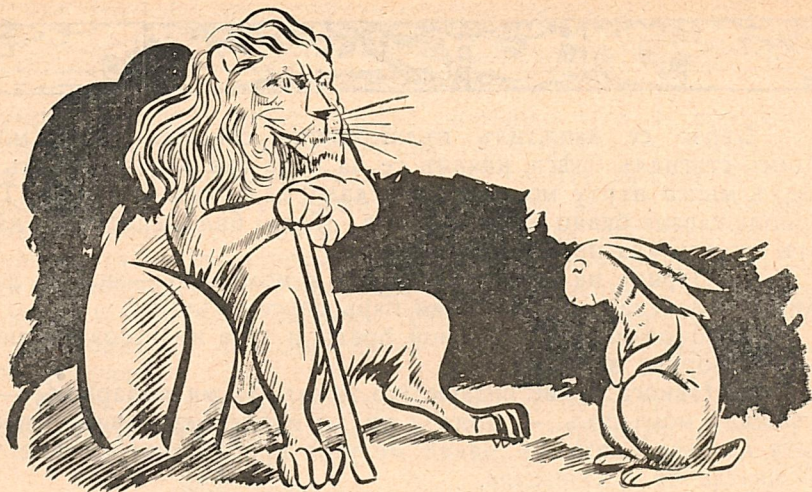

УМНИЯТЪ ЗАЯКЪ]

Въ една далечна гора царуваше лъвътъ. Той бѣше много крѣвожаденъ. Не минаваше день, да не подгони я кротка овчица, я бързсбѣга стрна, я плашливо зайче. Цѣлата гора треперѣше отъ страхъ, когато минаваше по тѣснатѣ пѣтеки и търсѣше ловъ.

Изплашенитѣ звѣрове се събраха и почнаха да обмислятъ, какво да правятъ съ лъва. Какъ да го накаратъ да бжде по-милостивъ. Но какво можеха да направятъ? Нали бѣше царь, каквото си искаше, това и вършеше. Трѣбваше да му се подчиняватъ.

Мислиха, мислиха, най-после решиха да хвърлятъ жребие. Комуто се падне смъртъ, самъ ще отива при лъва да бжде изяденъ. Така поне другитѣ животни ще живѣятъ спокойно, докато имъ дойде и на тѣхъ реда.

Взеха това решение и съобщиха на лъва. Той остана много доволенъ. Какво по-хубаво отъ това? Нѣма да се скита да ги търси по гората, а тѣ сами ще му влизатъ въ устата. Излѣгаше се въ леговището си и чакаше да му идатъ на крака, за да ги изядва. Така мина цѣлата зима.

Веднажъ, когато дъждътъ се стичаше на локви отъ високитѣ върхове, на сивото плашливо зайче се падна жребий да нахрани лъва за закуска. Не му се отиваше на зайчето никакъ. Та какъ да умре, когато е още толкова младо, а такъвъ хубавъ е животътъ въ гората, и самата гора! Кокиченцата подаваха вѣнчета, слънцето дълго се застояваше на небето, потоцитѣ весело клокочеха! Мисли зѣйчето, мисли цѣла нощъ и на сутринята каза довѣрително на сивата катеричка, която въ тоя мигъ чупѣше едно костеливо орѣхче съ жѣби.

— Азъ ще надхитря нашия царь и ще спася цѣлата гора отъ него. И не ще му се оставя да закуси съ мене. Ще видишъ.

— Ами, не другъ, а ти! Страхливецъ! дКума Лиса съ своята хитростъ не му избѣгна, еленътъ съ тия ѣлг и рога... та, ти!

И закиска се отъ все сѣрдце катеричката.

Но зайчето не се отчая. Чака да мине сутринята и тогава бавно се запжти къмъ леговището на лъва.